

βολεάδι τό, Λεξ. Βλαστ. 481 βολεάδ' Στερελλ. (Αιτωλ.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. βολεός διὰ τῆς παραγωγικῆς κατ. -άδι.

Μικρὸς σωρὸς λίθων. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βολεά-
δα τοπων. Ζάκ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

βολεὰς ὁ, Πελοπν. (Λακων.) Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀμαρτ. οὐσ. βολέας, τοῦ ὁποίου τὴν
παρξιν πιστοποιεῖ τὸ ἐπών. Βολέας, περὶ οὗ ἰδ. ΦΚου-
ουλ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 250.

1) Βολαχτήρα 1, ὁ ἰδ., Σίφν. 2) Ὁ μόλυβδος
τοῦ ἀλιευτικοῦ ὄργανου καθεστὴ Πελοπν. (Λακων.)
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σκῦρ.

βολεζάμενος ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μῆλ. — ΝΤε-
φαρ. Λιανοτρ. 104 βουλιζάμινου Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. βολέζω, καθὼς καὶ μπορέζω
- μπορεζάμενος, φοβίζω - φοβιζάμενος κττ., περὶ
ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 14.

Δυνατός, ἐφικτός ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Πῶς εἶναι βολεζάμενο τὸ ξύλο νὰ μιλήσῃ;
Μῆλ.

Νὰ 'ταν βολεζάμενο ἡ νεότη νὰ πουλιέται!
ΚΤεφαρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. βολετός 1 β, βολετούμενος.

βόλεμα τό, σύννηθ. βόλιμα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βολεύω (I).

Τακτοποίησις, διευθέτησις: Δὲν παίρνει βόλεμα τὸ
πρᾶμα (δὲν τακτοποιεῖται).

βολεμός ὁ, Εὐβ. βουλιμός Εὐβ. (Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βολεύω (I).

Ἡουχία: Βουλιμό δὲν ἔχ' ποὺ τ'ς πόν'ς.

βολένω ἀμαρτ. βουλένου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βολή.

1) Διευθετῶ: Βουλένου τ' φουτιά. 2) Διευκολύνω:
Ἐνα βαθαυρεῖλλ' βόλινι φέξ' πόξου (ἕνα παραθυράκι δι-
ηυκόλυνε τὸ φῶς ἀπέξω).

βολεός ὁ, Ζάκ. Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἄ. — Λεξ. Μ'Εγ-
κυκλ. Δημητρ. βουλεός Θεσσ. (Μαγνησ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. Λεπεν.) κ. ἄ. ὀβολεός Πελοπν. (Βασαρ. Βούρ-
βουρ. Κορινθ. Κυνουρ. Μεγαλόπ. Οἶν.) κ. ἄ. — Λεξ. Μ'Εγ-
κυκλ. Δημητρ. οὐβουλεός Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὀβελεός
Κεφαλλ. νουβουλεός Θεσσ. (Μαγνησ.) βολεὸ τό, Ἡπ.
(Πρέβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀμαρτ. οὐσ. βολεός, οὗ τὴν ὑπαρξιν
πιστοποιεῖ τὸ τοπων. Βολεοί. Πβ. Πausan. 2, 36, 3 «οἱ
δὲ Βολεοὶ οὗτοι λίθων εἰσὶ σωροὶ λογάδων».

1) Σωρὸς λίθων συνήθως σχηματιζόμενος κατὰ τὴν
ἐκχέρσωσιν ἀγρῶν ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λευκ.
καὶ κατὰ πληθ. Βολεοὶ Πελοπν. (Οἶν.) 2) Μετων. ἀν-
θρωπος παχύσαρκος ἢ νωθρὸς δυσκόλως μετακινούμενος
ἐνεκα τοῦ βάρους ἢ τῆς ὀκνηρίας του Λεξ. Δημητρ.

βολεσιὰ ἡ, Εὐβ. βουλισιὰ Εὐβ. (Στρόπον. Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βολεύω (I).

1) Εὐκαιρία ἐνθ' ἀν.: Βρίσκου βουλισιὰ Ψαχν. 2)
Τόπος ἐλεύθερος παρέχων εὐκολίαν εἰς ἐκτέλεσιν ἔργου
ἐνθ' ἀν.: Πῆγα 'ς τὸν ρέμα νὰ πλύνου, ἀλλὰ δὲ βρεῖκα
βουλισιὰ.

βολετὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βολετός.

Κατ' εὐχὴν, εὐστόχως ἐνθ' ἀν.: Ἀμα ζε 'ρθῇ βολετὰ
νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ σπίτι (ἅμα σοῦ ἔρθῃ εὐκολία κτλ.)
Μάν. Ἀμα βγῇ βολετὰ τ' ἀρδύκι νὰ δὲ βαρήσῃς (ὅταν θὰ
πετάξῃ τ' ὀρτύκι κατὰ τρόπον εὐστοχον κτλ.) Συνών.
βολετινὰ, βολικὰ.

βολετινὰ ἐπίρρ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βολετινός.

Βολετὰ, ὁ ἰδ.: Βολετινὰ ἔρθεν ἡ δουλεία (κατ' εὐχὴν
μοῦ ἦρθε ἡ δουλεία).

βολετός ἐπίθ. βολητός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) βο-
λετός σύννηθ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ.) Πόντ. (Τραπ.)
βουλιτός βόρ. ἰδιώμ. βουλετός Α.Ρουμελ. (Καρ. Φιλίπ-
πούπ.) Δαρδαν. Θράκ. (Γέν.) Ἰων. (Σμύρν.) Κύπρ. Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. βολῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 1687
(ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ βάνω κόπο, μὰ θαρῶ καὶ βολετὸ
δὲν εἶναι».

1) Εὐκόλος, εὐχερὴς Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.: Ἐνα βο-
λετός ὁ δρόμος, βορεῖς νὰ περάσῃς Μάν. β) Δυνατός,
πιθανός, κατορθωτός, τοῦ οὐδ. ἐκφερομένου συνήθως μό-
νου κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. πρᾶμα σύννηθ. καὶ Καππ.
(Σινασσ.) Πόντ. (Τραπ.): Εἶναι πρᾶμα βολετό. Ἄν σοῦ
εἶναι βολετό, ἔλα-πήγαινε κττ. Δὲν εἶναι βολετό νὰ μὴ τὸ
κάνῃ - νὰ κατασταλάξῃ πονθενὰ κττ. σύννηθ. Μοῦ 'ρχεται
βολιτὸ νὰ περάσω ἀποκεῖ Ἀρκαδ. || Φρ. Κάνω βουλετόν
τ' ἀβούλετον (κάνω τ' ἀδύνατα δυνατὰ) Κύπρ. || Ἄσμ.

Νυχτώνει ξημερώνει, δὲν εἶναι βολετό
νὰ μὴν ἀναστενάξω, τὸ ἄχ νὰ μὴν τὸ πῶ
Δαρδαν.

Ἀχι κι ἄς ἦτο βολετό νὰ σὲ θωρῶ, ὅδε θέλω,
νὰ μοῦ δοοσίσης τὴ γαρδύα ποῦ δὲ βορῶ νὰ κλαίω
Κρήτ.

Δὲν εἶναι πρᾶμα βολετόν ἡ παντρεία νὰ λείψῃ,
ἐνόσω ὁ ἥλιος 'πὸ τὴν γῆν τὸ φῶς του δὲ θὰ κρύψῃ
Κῶς. Συνών. βολεζάμενος, βολετούμενος, ἀντίθ.
ἀβόλετος 1. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ
μεταχειρίζεται κατὰ βούλησιν, προσηνὴς Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.): Εἶνι βουλιτός ἀνθρουπάξ'ς, τὸν κάθ'ς ὅπου θέλ'ς.
Βουλιτὴ γ'ναῖκα. Συνών. βολικός 1.

βολετούμενος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βολετός. Ἡ παρέκτασις κατὰ τὰς με-
τοχ. εἰς -ούμενος.

Βολετός 1 β, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Νὰ ἦταν βολετούμενο τὰ λόγια νὰ πετοῦνε
ἀπὲ τὰ ξένα κι ὡς ἐδῶ νὰ μάσε χαιρετοῦνε.

βολεύτρα ἡ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βολεύω (I).

Τὸ μέρος τῆς αὐλακος, ὅθεν παροχετεύεται τὸ ἀρ-
δευτικὸν ὕδωρ.

βολεύω (I) κοιν. βολεύου Πελοπν. (Κίτ. Μάν).
βουλεύου βόρ. ἰδιώμ. βολεύω Ἄνδρ. Κρήτ. Μῆλ. Νάξ.
(Γαλανᾶδ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. βολεύου Εὐβ. (Κύμ.)
βουλεύω Ἰκαρ. Μεγίστ. βολεύω Κύπρ. μπολεύω Πε-
λοπν. (Ἀνδρίτσ.) Μετοχ. βολεπάμενος Ζάκ. ἀβολεμέ-
νος Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. παλαιοῦ ρ. εὐβολεύω, ὃ ἐκ τοῦ με-
ταγν. ἐπιθ. εὐβολος=ἐπιτυχής, ἡ τοῦ ρ. εὐβολέω=ἐπι-
τυχάνω εἰς τὸ ρίψιμον τοῦ βόλου, τοῦ κύβου, μετασχη-

